

Quin somni tens?

Dv, 2/12/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Jason Stevens (Drew Fuller) és un jove egocèntric i superficial. Nét de multimilionaris, Red Stevens (James Garner), rebrà a la mort del seu avi una herència. Per aconseguir-la, haurà de superar una sèrie de proves, fins a arribar al regal suprem, que dona títol a **la pel·lícula The ultimate gift, dirigida per Michael O. Sajbel** el 2006. En una d'aquestes proves, se li diu: «**Necessites tenir un somni i fer-lo realitat.**» La seva amiatat amb la nena Emily (Abigail Breslin), tan encisadora com malalta en fase terminal, i amb la seva mare Alexia (Ali Hilis) l'ajudarà a afrontar aquesta sèrie de reptes.

Hi ha tres menes de somnis. En primer lloc, els somnis propis. Jason pregunta a la nena «quin somni tens?». Ella respon: «Estar amb les persones que estimo, que s'estimin les unes a les altres i que m'estimin a mi.» Cadascú té els seus: estudiar a la universitat, comprar un pis, guanyar la rifa, trobar feina, casar-se amb la persona que s'estima, créixer espiritualment, participar en un projecte, guanyar les eleccions polítiques, aconseguir molts diners, obtenir un trofeu esportiu, viatjar per molts països... Els somnis propis tendeixen a l'autorealització. Els riscos: caure en les xarxes de l'egoisme, reduir-se a aspectes materials, tenir somnis de valor escàs. Un mateix no sempre sap quins somnis té perquè viu disposa, vol el que anuncia la publicitat i vegeta sense vida pròpia. La pregunta que Jason formula ressona en l'interior de cada persona: «Quin somni tens?» La resposta depèn de cadascú.

En segon lloc, els somnis dels altres. Ara toca el torn a la nena Emily, que pregunta a Jason: «Quin somni tens?» La resposta: «No ho sé. Només he volgut divertir-me des que tinc ús de raó. Ara no en tinc ni idea.» La nena respon amb la maduresa que dona trobar-se a les portes de la mort: «Està bé. Els homes no tenen la més petita idea de res. Escolta, això sí que ho has de saber. Encara que no tinguis un somni propi, has fet realitat el meu.» Hi ha persones que viuen per realitzar el somni dels altres, sovint sense adonar-se que aquesta opció demana més grandesa que no pas realitzar els propis somnis. Una persona que cuida la sogra, malalta durant anys. Uns pares sense estudis que treballen sense descans perquè els seus fills puguin tenir una carrera. Una religiosa que es dedica als sense sostre o als marginats. Un jove que treballa en una organització per defensar els drets humans. Una doctora o un infermer que es desviuen pels seus pacients. Un voluntari que dedica moltes hores per una causa a favor dels desfavorits. Un matrimoni que acull a casa un nen sense sostre. Sempre que tot això es faci des de la llibertat, sense submissió, i des de l'amor, que es transcendeixi a ell mateix.

Hi ha una tercera mena de somnis: fer realitat els somnis de Déu. La pregària, el silenci, el discerniment, l'amor... són els camins per conèixer-los. No es neguen els somnis anteriors, sinó que va més enllà. Es tracta de l'opció de Jesús: «No busco de fer la meua pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat» (Jn 5,30). Tantes persones discerneixen en la seva vida la voluntat de Déu per respondre a la seva vocació! Cadascuna té el seu camí. Uns són coneguts, com Charles de Foucauld en la soledat del desert o Teresa de Calcuta en el servei als últims. I molts més, d'anònims: una parella, un treballador, una senyora de la neteja, un polític, un sindicalista, un sacerdot, una empresària, una religiosa, un

missioner.